

[Svend Nielsen.]

givet fra et tidligere Ministeriums Side, et Tilbud, som gik ud paa at tage Del i Udgifterne ved Ombygning af Havnen i Forholdet 203 for Staten og 61 for Kommunen. Jeg synes, at Ministeriet her har været mere tilbageholdende, end man egentlig skulde have ventet. Det vilde dog have været en særdeles smuk Opgave for det nyoprettede Ministerium for Søfart og Fiskeri at vise, at det netop vilde gøre en særlig betydningsfuld Indsats til Gavn for disse Erhverv. At det Tilskud, der foreslaas bevilget, som sagt procentvis ikke kan staa Maal med et Tilbud, der er givet af et tidligere Ministerium, synes jeg nærmest kunde tyde paa, at Søfart og Fiskeri, i den Del af Landet i hvert Fald, med Hensyn til Støtte ikke er bedre stillet, end de har været forhen, men snarere ringere, og den Vej skulde det jo ikke gerne gaa. Grenaa Byraad har imidlertid taget mod Tilbudet paa de 600 000 Kr., skønt det ikke dækker saa stor en Procentdel af Udgiften, som et tidligere Ministerium har givet Tilsagn om, og de 600 000 Kr. er naturligvis et betydeligt Beløb, det erkender jeg, og det betyder en meget væsentlig Hjælp for Grenaa By. Men min Tak vilde — det skal jeg gerne indrømme — have været adskillige Grader varmere, hvis Ministeriet ikke var gaaet Kæbsegang i denne Sag.

Der er en anden Sag vedrørende Grenaa-kredsen, som ogsaa har Berøring med Ministeriet for Søfart og Fiskeri og med Trafikministeriet, og det Ønske, der her fremsættes, er beskedent i Sammenligning med det, jeg har omtalt ved den forrige Sag, men en god Villie maa der alligevel til fra Ministeriets Side, hvis den Sag skal kunne løses. Det drejer sig om et Andragende fra Fiskerne ved Bønnerup Strand om Tilskud til Bygning af en Læmole der.

Ministeriet og Finansudvalgets Medlemmer vil sikkert endnu huske, at der for faa Aar siden blev ydet nogen Støtte til disse Fiskere i Anledning af, at en Snestorm havde blæst adskillige Skibe ind paa Land og slaat dem i Stykker, og den fattige Fiskerbefolkning ved Bønnerup Strand var ikke i Stand til ved egen Hjælp at faa Skibe og Redskaber i Orden igen. Ministeriet Madsen-Mygdal ansaa Ulykken for at være saa omfattende og alvorlig, hvad den jo ogsaa var, at det vilde være rigtigt fra Statens Side at træde hjælpende til, og det blev der ogsaa givet Tilsagn om baade fra Ministeriet Madsen-Mygdals og Finansudvalgets Side. Paa Grund af Valget i Foraaret 1929 kom Pengene ikke til Udbetaling

under Venstreministeriet, men de er senere blevet udbetalt til Fiskerne.

Men Forholdene er fremdeles vanskelige for Fiskerne paa Bønnerup Strand, og der kan naar som helst indtræde en lignende Katastrofe for dem som i Vinteren 1928—29. Der har for øvrigt atter i Aar været en mindre Skade. I Snestormen Natten mellem den sidste Februar og 1. Marts i Aar blæste igen 4 Skibe ind paa Stranden og blev delvis slaaet i Stykker, og det gik paa samme Maade med en Del Baade. Der kan naar som helst i Stormvejr om Vinteren ske store Ødelæggelser paa Bønnerup-Fiskernes Fartøjer, der alle sammen ligger paa aaben Strand uden nogen som helst Læ eller Beskyttelse.

Jeg tror derfor, det vil være rigtigt, at der tages meget velvillig paa den Ansøgning, som Bønnerup-Fiskerne har sendt ind til Ministeriet. Det glæder mig ogsaa, at jeg ved Samtale med den højtærede Trafikminister har faaet bekræftet, at Ministeriet gennem Statens Vandbygningsvæsen har undersøgt Sagen nøjere i det forløbne Aar, og at Resultatet er blevet, at Ministeriet er villigt til at medvirke til Spørgsmaalets Løsning. Jeg har forstaaet det saaledes, at Ministeriet kunde tænke sig at yde Halvdelen af Anlægsomkostningerne, som er anslaaet til godt og vel 200 000 Kr., hvis Halvdelen kan skaffes fra anden Side, og man tillige kan faa Sikkerhed for Læmolens Vedligeholdelse fra anden Side; men jeg maa sige, at jeg frygter noget for, at det kan volde Vanskelighed at faa tegnet et saa stort Beløb som det, der her er Tale om. Der er ganske vist ingen Tvivl om, at Kommunens Beboere har god Villie til at hjælpe til en fornuftig Løsning af dette Havnespørgsmaal; men 100 000 Kr. er det jo ikke saa nemt at faa fat paa i disse Tider, og der er jo en Grænse for, hvad en almindelig Landkommune tør binde sig til.

I Betragtning af, at Staten tidligere har haft ikke saa smaa Udgifter som Følge af Stormulykker ved Bønnerup — og man kan jo ikke vide, hvornaar der igen kan indtræffe Stormskade paa Skibene, som kan medføre ret betydelige Udgifter —, er det et Spørgsmaal, om Staten ikke vilde gøre klogt og rigtigt i at strække sig noget videre, hvis det skulde komme dertil, at det kom til at knibe med at opfylde Betingelserne til sidste Hvid.

I Betragtning af de store Summer, der ofres paa Fiskerihavnene ved Vestkysten, mener jeg ikke, det vilde være urimeligt, om Ministeriet ogsaa tænkte lidt paa Fiskerne ved Østkysten af Jylland. Det er